

Nyílt levél Heinek Ottó úrnak

a magyarországi németek országos önkormányzata
elnökének

(folytatás az első oldalról)

Bízom benne, hogy a Kormány belátja hibáját és a konszenzuseresés útjára lépve eláll az emlékmű felállításának szándékától. A Magyarországi Németek Országos Önkormányzata nevében szolidaritásunkról és támogatásunkról biztosítom Önöket és biztos vagyok benne, hogy vasárnapra tervezett közgyűlésükön közösségük és közös hazánk javát szolgáló bölcs döntést fognak hozni.

Budapest, 2011. február 5.

Tisztelettel üdvözlö:
Heinek Ottó elnök

Engedje meg Heinek úr, hogy mint magyarországi, magyar hazájához és a befogadó keresztény magyar nemzethez hű, német származású ember elmondjam véleményemet az Ön szereptévesztéséről tanúszkodó levelét illetően.

Elsősorban nem csupán azt kifogásolom, amit a zsidóknak címzett levelében leírt, hanem azt, amit elnöki működése alatt nem tesz és nem is tett meg soha. Ön ugyanis nem áll ki úgy a magyarországi németekért, mint most a magyarországi zsidó közösségért... és ez súlyos hiba. Még súlyosabb hiba, hogy Ön a történelem jelzett szakaszát a marxista felfogás szerint értékeli, mi több, nekíront a befogadó magyar nemzetnek is, érzékeltetve soraiban azt, miszerint a magyarok is épp olyan bűnösök, mint a megszálló hitleri csapatok. Ez pedig mélyen felháborító, ugyanis a magyarok és a magyarországi németek többsége ellenezett minden embertelenséget, ellenezte Magyarország megszállását, ellenezte a hitlerizmust és erején felül, lehetőségeihez mérten segítette a rászorulókat, az üldözötteket és segítette egymást. Épp ezért botránys az Ön zsidóknak megfogalmazása: „Bár az emlékmű felállításának szándéka is, de különösen a nyilvánosságra került látványterv azt üzeni, hogy minden bűn, minden gonoszság 1944. március 19-

én kezdődött és mindenért kizárólagosan a megszálló idegen hatalom viseli a felelősséget.” Igen, az idegen hatalom viseli a felelősséget! Aki ezt tagadja, az nem látja, nem ismeri a valós történelmet, és sárült identitásában a marxista hazudozás foglya maradt 25 évvel a rendszerváltás után is.

Érthetetlen a számomra, hogy Ön miért támadja a magyar kormányt, miért vél felfedezni a zsidókéval hasonló problémákat a felállítandó szoborban, s mit akar kényszeresen bizonyítani Heisler előtt? Van-e önnek fogalma arról, hogy a magyarországi németek nagyobbik része milyen áldozatokhoz hozott a zsidókért és mennyire nem örült a megszállásnak, Tudja-e Ön, hogy hányan bujdosnak a kötelező SS-be való belépés előtt?

Felveti-e Ön Heislernek a mi népünk szenvedéseit, miszerint a magyarországi németeket a koncentrációs táborokból visszatért és bosszútól lihegő zsidók vitték el, kínozták meg, ölették halomra, őrizték az alföldi disznólakban? Megemlíti-e, hogy 1919-ben Kun Béla zsidó kivégzőosztagai előszeretettel öltek, s ezt a történelmi tény nem felejtve maradt meg a súlyos ellenérzés a zsidókkal szemben a magyarországi magyar és a német népben. És ez csupán két történelmi tény, amelyekről Ön, a semmivel sem kevesebbet szenvedett nemzetiség vezetője, a zsidóknak címzett levelében mélyen hallgat. A mi nemzetünk tagjait is kitelepítették, deportálták, megölték, földönfutóvá tették... de kap-e annyi kárpótlást a mi magyarországi német nemzetünk, mint amennyit az Ön által is írásával megtömjénezett, kormánygályázó nemzetiség (vagy vallási felekezet - ez nem tisztázódott eddig!)?

Hadd mondjam el Önnek végezetül, hogy az a tragédia, amelyet Önök kölcsönösen a magyarországi zsidók tragédiájaként emlegetne, s emleget hasonlóképpen minden hivatalos szerv és a kormány is, nem csak a zsidók tragédiája volt. És ezt kellene megérteni végre, a dráma kisajátítása és e kisajátítás mindenki által való elismerése helyett. Ez a tragédia az egész magyar nemzet és a vele együtt élő nemzetek tragédiája volt. Hiszen egyik tragédia követte a másikat, egyik tragédia következménye volt a másik tragédia. Ezért van létjogosultsága annak a tervezett emlékmű-

nek, amely mindenki nyomorúságának állít emléket, amely igenis kimondja, a történelmi tény: - megszállás nélkül nem lett volna deportálás sem a zsidók, sem a németek esetében...

Inkább azért kellene Önnek a kormánnyal egyezkednie, hogy a magyarországi németeknek ne kelljen „funzlizni”, ha a német kultúrára akar pénzt költeni, hanem kapjon az államtól legalább negyedannyi támogatást, mint a cigány vagy a zsidó kisebbség. Ön ne álljon a befogadó magyar nemzet helyett egyik itt élő nemzetiség mellé sem, mert történelmünkől láthatja, hogy abban soha nem volt köszönet. S főleg ne álljon mások mellé az egész magyarországi német kisebbség nevében! Ez lehet az Ön véleménye, de az enyém és néhány ezer német testvéremé semmiképpen sem! Ez az ország háromszáz éve a hazánk, és az is marad. Vérrel és verejtékkel építették ezt a hazát őseink a magyarokkal együtt, így Önnek nincs joga árkot – mi több – szakadékot ásni a magyar és a német nemzetiség közé egy politikai vita rossz megítélésével. Mint egy európai kultúr nemzet országos elnökének arra kell törekednie, hogy ne szítsa a tüzet, hanem nyugtassa a kedélyeket. Ha pedig erre nem képes, akkor fel kell állni, és megköszönje az eddigi bizalmat, le kell mondani. Ön most a liberális baloldal kedvére, de épp olyan bűnt követett el, mint Patrubány Miklós az MVSz elnöke a szélsőjobb elvárásainak megfelelően. Ugyanis egy nemzetiség – főleg kisebbségben élő nemzetiség – vezetőjeként sem Ön, sem más hasonló hivatalt birtokló ember nem engedheti meg magának, hogy a befogadó nemzet demokratikusan megválasztott kormányára támadjon, összefogva más, ez esetben magyarelles nemzet vagy vallási csoporttal, az egész – sajnos – Ön által képviselt nemzet nevében. Levele a sokat szenvedett, de szenvedéseiben magára maradt magyar nemzetben visszatetszést kelt, amely beárnyékolja a magyarországi német nemzetiség mindennapjait.

Budapest, 2014. február 14.

Stoffán György

hazáját - Magyarországot - szerető
német nemzetiségű író, újságíró

Maradj velünk odaát is!

In memoriam

P. Aczél L. Zsongor OSPPE pálos szerzetes

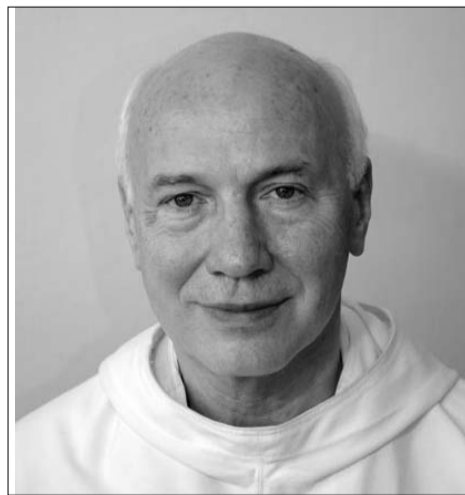
Elment egy barát. Barát, minden értelemben, hiszen a magyar pálosokat a nép fehérbarátoknak nevezi. Aczél Zsongor atya otthona a budai Szikla-templom melletti kolostor volt, s a budai polgárság lelki vezetése számára gyönyörű elfoglaltságot jelentett. Imaórákat tartott, pasztorálta a népet, s igazi szerzetesi életet élt. Korábban plébániai szolgálatot végzett több helyen, s évtizedekig a Liturgikus Tanácsban dolgozott.

Betegsége hosszú idő óta próbára tette, de hite erősebb volt a fájdalomnál, haza-és nemzetszeretete pedig példaértékű mindnyájunk számára. Amikor tartományfőnökeivel beszélgetett a betegségről, azt mondta: - „Azért ajánlom fel a szenvedéseimet, hogy a pálosok visszatérhessenek Erdélybe.” Hosszú évek szenvedéseit az Úr elismerte, elfogadta a felajánlást, és Hargitafürdőn megtörtént a csoda. Kétszázhatvan év után a Magyar Pálos Rend kolostort nyithatott a legszentebb magyar földön, amelyet határokkal el lehet választani, de ezer év ragaszkodását és szeretetét nem lehet kiradírozni a nemzet emlékezetéből, s nem lehet semmivé tenni István király felajánlását, amelyben a Magyarok Királynőjének adta át koronáját és a nemzetet, annak nemességét...

A hargitafürdői letelepedést követően, mintha csak az Úr megszólította volna a nagybeteg barátot... Zsongor atya a Szent Imre Kórházba került, ahol rákja előrehaladottságát kérésére nem titkolták el előle. Elmondta a kezelőorvos, hogy kemoter-

ápiával akár néhány hónapja lehet még... anélkül napokról beszélhetnek csupán. Zsongor atya haza akart térni... egyszer földi otthonába, a kolostorba, másszor a Mennyekbe, ahol hite – és sokunk hite – szerint örömmel várta az Úr. Nem fogadta el az emberi tudás által kapható néhány hónapos pluszszenvedést, a kemoterápiát, hanem a kolostorban testvérei körében várta a hívó jelet, Isten akara szerint. Rengeteg ima közepette néhány nap után felkészülve és szentségekkel ellátva hazatért Teremtő Istenéhez.

Szomorkodnunk nem ille nék, hiszen hitünk szerint velünk maradt, s megkapta az örök élet dicsőségét. Halálában viszont magunkat sajnáljuk leginkább. Én magam is... aki számtalanszor felhívtam telefonon s egy-egy munkámhoz kértem a segítségét, hiszen tudása elkápráztató volt. Szeretettel vállalta legutóbbi könyvem, a Kórisme lektorálását, mert szigorúan vette barátai és lelki gyermekei hittelességét. Valahogy az egyik utolsó közötti találkozásunk és egyik utolsó e-mailje sejlik föl, amikor rá gondolok, amikor imádkozom érte – de inkább hozzá... Édesapám, halála előtt hirtelen került kórházba. Amikor megtudtam, hogy a Szent Margitba vitték, azonnal telefonáltam Zsongor atyának, kimenne-e Óbudára, s ellátná-e Apámat a Szentségekkel. A telefonbeszélgetés után magam is indultam a kórházba. Amikor odaértem, Zsongor atyával a kórház udvarán találkoztam. „Te is most érkezteél?” – kérdeztem. „Nem én már megyek” – mo-

solygott huncutul. „Tudod vétkeztem egy kicsit... autóval jöttem és én vezettem...” s még néhány szót beszélgettünk, megáldott és elköszöntünk egymástól. Csak később tudtam meg, hogy épp ebédelték az atyák, amikor telefonáltam. Zsongor atya szó nélkül felállt a félig elfogyasztott ebédől és sietve bement Apámhoz a kórházba, a tiltás ellenére autóval, nehogy Apám a mennyei eledel nélkül távozzék e földi életből. Amikor ezt pálos barátomtól megtudtam, akkor értettem meg Zsongor atya diadalittas, boldog arckifejezését, amit a kórház udvarán láttam. Ideért, és közvetíthette Isten szeretetét egy, az Oltárszentséget szívből imádó embernek.

Zsongor atyának öröm volt a papi szolgálat, az emberek szolgálata, Isten szolgálata... Saját érdekei és saját élete nem számított. Tudományos munkát végzett, s pasztorált. Hittelt ajánlotta iszonyú rák okozta kínjait a pálosok erdélyi visszatelepedésért...

Sajnáljuk magunkat, mert elvesztettünk egy barátot és egy barátot. Ám sokat nyertünk is... mert már nem érte, hanem hozzá is fohászkozhatunk, s az ő életpéldáját követve talán olyanokká válhatunk, mint Zsongor atya volt itt e földön. Megbocsájtó, szerető, védelmező barát, tenyerén hordozó lelki és szellemi vezető... Halála óta nem egyszer tapasztaltam jelenlétét, erejét, segítségét. Ma talán közelebb van, mint amikor fájdalommal szemléltük a messzeségből kínjait... Sokszor így fohászkozom: Zsongor atya! Maradj velünk odaát is!

Stoffán György